

Pohoda a vánek má pokračování

Přiznám se, že by mne ani ve snu nenapadlo, že budu moci ještě někdy znovu prožívat všechny ty pocity hrdého čárkaře z ME 2008, natož pak abych byl znovu vtažen do děje, a vše mohl prožívat možná daleko intenzivněji a z úplně jiné pozice či jiného místa na hrázi Moravy. Leč stalo se! Jak pravil kterýsi klasik „... *čas oponou trhnul* ...“, jsme všichni o trochu starší, někdo třeba moudřejší a někdo zkušenější, takže rozhodnutí přijmout nabídku na uspořádání zářijového „59. *Mistrovství světa 2012 v lovu ryb - plavaná*“ nebylo podle některých odvážlivců spojeno s až takovým rizikem.

Tak do toho, vždyť pořadatelství takového mistrovství světa bylo České republice přiděleno přesně po čtyřiceti letech, a když se má letos v Uherském Hradišti nějak důstojně oslavit sto let organizovaného rybolovu, tak proč ne zrovna takovou akcí! Opravdu nevím, koho to napadlo jako prvního, ale jsem si jistý, že Ferda, Miloš, Pavel, Jirka, Laďa, Milan a já nevím kdo ještě, kterým jsem děkoval před čtyřmi lety, u toho byli určitě znovu - viz <http://www.rybaruh.cz/?topic=pohoda-a-vanek>

Protože Uherské Hradiště není velkoměstem, znají se tu navzájem všichni rybáři, kteří se dokáží v potřebném počtu bleskově svolat na brigádu. Díky tomu proběhlo vyznačování treningových sektorů za naprosté pohody, byť někteří pomocníci měli v nohách dvoudenní *Slavnosti vína a otevřených památek*, což také znamenalo, že mnohým pak ještě dlouho kolovala v žilách krev řádně naředěná čerstvým burčákem, kterého bylo u všech stánků po celém městě opravdu dost. V malebných zákoutích renovovaných historických budov se po oba víkendové dny v rychlém sledu střídali zpěváci u cimbálek či dechovek, obě velká náměstí, k nim všechny přilehající uličky a především rozlehlý městský park byl plný lidí buď krojovaných (letos prý přes 5.000), nebo alespoň natěšených (letos prý přes 60.000), tu s dlouhou klobáskou v ruce, tu s pohárkem nebo s košťovkou pověšenou kolem krku, anebo tu třeba už mírně ovíněných (těch prý nepočítaně). Naše Hradiště, pyšníci se titulem „Historické město roku 2011“, bylo opravdu plné, vždyť v zahajovacím průvodu šli v dlouhém zástupu starostové a krojovaní z 82 okolních obcí, měst a městeček.

Takže nejdříve pár vět o letošních *Slavnostech vína*, při kterých prý zase nešlo o víno, ale hlavně o první vzorky burčáku! Toho má každý zvládnout právě tolik, aby se mu krev alespoň jednou za rok pořádně vyměnila - to vše (nejraději zcela nenápadně) i ve prospěch obměny střevní mikroflóry, která každoroční ochutnávání prvních bublajících moků doprovází. Všude, tedy nejen v mařackých vinných sklepích, zněly písničky o vojně, o víně, o lásce a milování opravdu po celou noc, což ale pro ty, kteří s přibývajícím časem v obavách sledovali pozvolný přesun bouřlivého vinného kvašení do svých střev, nebylo zrovna to podstatné.

Písničky šly jedna za druhou, já sám jsem za ten večer slyšel jednu ve třech různých nápěvech. Ale všechno má svůj konec, přestože každý si za ten den nescetněkrát řekne, že tam či onde ještě nebyl, a k tomu stánku s vínem či do toho sklípka by se chtěl při svém putování vinohrady určitě ještě vrátit. Ono (po pravdě řečeno) prodírat se úzkou vinohradní uličkou nebylo zrovna jednoduché, zvláště když vás početný dav tlačí zrovna tam, kam jít nechcete! Nu což, nevádí, však stánek s burčákem je opravdu na každém kroku, a pokaždé má úplně jinou chuť!

Slavilo se po celém městě! A že to letos byly slavnosti už desáté, a každé kulaté jubileum by se mělo oslavovat o trochu víc, by nikomu jako výmluva nepomohlo ani doma, ani mezi chlapy, kteří si navzájem slíbili, že do toho jdou! Řečeno slovy jiného klasika „... *rozkaž zněl jasně* ...“, takže na neděli 9. září ve tři odpoledne byl vyhlášen všeobecný nástup! Proč? Jednoduše proto, že některé opravdu nedočkavé závodní týmy tu totiž byly už od čtvrtka 6. září, a postupně jich přibývalo - ba někteří prý stihli na *Slavnostech vína* opatrně pokoštovat i ten burčák, který Evropa moc nezná a svět už teprve ne. Jejich škoda!

Oficiální trenink byl v pondělí dopoledne zahájen v sektorech řádně a předpisově vyznačených, a závodním týmům stačilo nalosovat si místo a rychle připravit vercajk. A že ho někteří měli opravdu dost, není třeba žádnému příznivci závodní plavané dlouho popisovat. Pro závodníky a trenéry začal týden usilovného hledání, při kterém se vymýšlí a zkouší to či ono krmení, aby se člověk třeba vrátil k tomu původnímu, dávno vyzkoušenému a jinými závody osvěčenému. Jenže - každá voda je jiná! I tady se po prvních zdolaných rybách objevily první odhady a prognózy, zcela určitě došlo i na první naděje a zklamání, jak to vždycky bývá. Po první dva treningové dny ale vše nasvědčovalo tomu, že s ohledem na nízký průtok vody v Moravě to tentokrát může být napínavé opravdu až do konce. Bude to oujklejový maratón anebo rozhodne jedna velká ryba? Když ve středu opravdu zaprší - televizní „rosničkáři“ stále slibují déšť - voda v Moravě se pohne a všechno bude zase jinak! Ale i kdyby někde v Jeseníkách zapršelo opravdu vydatně, tak se to v Hradišti projeví nejdříve v pátek, a to trenink končí! Co potom vymyslet, když vody bude zase moc?

Všechny podobné úvahy vzaly za své již ve čtvrtek, když v mírném a vytrvalém dešti začala hladina v Moravě - díky přísunu vody z Bečvy - v nepravidelných rytmech střídavě stoupat a hned vzápětí klesat, aby tím do řad závodních týmů vnesla pořádnou porci nejistoty. Někteří to vyřešili jednoduše tím, že přestali trénovat! Podle šeptandy prý u vody zůstali jen Angličané, ti jsou na podobné počasí zvyklí, a navíc za nimi přijel početný televizní štáb!

Ted' ještě honem změnit pokyny kolem čtvrtečního slavnostního zahájení, které se kvůli dešti přesunulo z náměstí do kulturáku! Prání bohatých úlovků či slova o Fair-play byla pronášena v suchu a v teple, a jistě nejen proto za souhlasného potlesku všech zúčastněných. Já tleskal také, přece kolik dalších mistovství světa ve svém životě ještě zažiji na vlastní oči! Na pátek odpoledne zbývalo už jen zajistit bleskovou přestavbu tratí trainingových na ty závodní, byť zde srovnání s bleskem není to pravé ořechové, když nám to v pěti lidech trvalo přes dvě a půl hodiny. Na večer byla svolána poslední schůzka vedoucích sektorů a na ní s konečnou platností zkompletován seznam čárkařů. A ještě pár dalších telefonátů kvůli rannímu losování, a pak - v sobotu 15.9. se „konečně“ jde na to!

Den první

Je přesně 7.00 hodin ráno, a do našeho sektoru „A“ za čističkou ve Štěpnicích dorazili opravdu všichni ti, kteří už měsíc předem pravidelně nahlíželi na rybářské stránky a studovali své budoucí čárkařské povinnosti. Všichni tedy dobře ví o co půjde, ale nevědí to podstatné: veškeré startovní časy se v sobotu posunují o půl hodiny dál! Je potřeba vysvětlit ještě další drobné změny vyplývající z poslední porady, které už nebyly posílány mailem, protože přece ne každý zapíná svůj PC hned v šest ráno! Pak už v klidu rozdat slunečníky a židličky čárkařům, kterých je oproti mistrovství Evropy v roce 2008 podstatně víc, když na „svět'ák“ přijelo 37 týmů, kdežto tehdy jen 25. Pak dovézt, vybalit a rozdat pití a svačiny. A hlavně hned ráno najít moudrého regulovčíka pro příjíždějící vozidla závodních týmů, který by prozíravě našel „smysluplný“ způsob jejich parkování tak, aby pak nebyli ničím omezováni diváci. Čárkařům nachystat bloky, tužky, připravit vyvěšení jmenovek závodníků, ještě jednou rychle zkontrolovat značení tratí, a společně dbát na dodržování zákazu vstupu do závodníkům vyhrazeného území. Pak to jde ráz na ráz! Pro zjednodušení jen heslovitě :

08.30 - vstup závodníků do vyhrazených boxů a příprava

10.25 - začátek krmení

10.30 - začátek závodu

11.30 - první výsledky už cosi napovídají

12.30 - druhá hodina něco málo změnil

13.30 - třetí hodina přináší nečekané zvraty

14.25 - blíží se konec

14.30 - všichni stop, zanechte dohadů, teď jdeme vážit!

Takto napsáno v řádcích pod sebou, to vypadá opravdu jednoduše. **Pohoda a vánek** přesně tak, jak před čtyřmi roky. Viděno očima obyčejného diváka je tomu opravdu tak! Přesto ale pozor! Nějaký rýpavý čumil se bude nahlas divit, co že je ta rybařina vlastně za sport, když se při něm v tom dlouhém úzkém pytli ty chuděry rybičky určitě trápí, a začne si t'ukat prstem na čelo! Proto tvrdím, že pokud si vedle sebe stoupnou na hráz Moravy tři lidé (čárkař, kterýkoliv organizátor a náhodný divák), budou jejich pocity, dojmy či myšlenky, které jim poletí hlavou, zcela zaručeně naprosto rozdílné, přestože budou v daný okamžik sledovat jednoho a téhož závodníka, který bude shodou okolností právě zdolávat rybu. A co takhle k tomu domixovat ještě pocity jiného příchozího, shodou okolností zrovna rybáře, který podobnou akci vidí poprvé v životě? Nevěříte? Rozdíl tu určitě jsou a vždycky budou, ale dobře, přesvědčovat nikoho z vás nebudu!

V sobotu byl u nás nejlepší belgický závodník na čísle 37. s 4,282 kg ulovených ryb, tak trochu „nešťastně“ handicapovaný závěrečným signálem, po kterém musel pustit cejna prý málem tříkilového. Když někdy může o konečném vítězi rozhodovat i jeden jediný gram, či snad dokonce jediná čárka za ulovenou rybu, byla to pro něj dost velká ztráta. To v sektoru „C“ stačili dva velcí kapři na výsledek téměř trojnásobný, než u nás! To musel být opravdu závodnický koncert – no zkuste si sami někdy povodit sedmikilového kapra na tak jemném náčiní!

Při rozboru výsledků se ani v jednom sektoru nepotvrdily odhady postavené na výsledcích pěti dnů treninku, ale už v průběhu prvního závodního dne se stále hlasitěji od Kunovčáku až po Jarošov šuškalý „zaručené“ předpovědi jiné, neboť své zdroje aktuálních zpráv měli odevšad naprosto všichni. Kdo tedy dnes vlastně dýchal na záda budoucímu šampionovi? To přece nikdo neví, protože zítřek může všechno změnit! Stačí si pozorně prohlédnout výsledkovou listinu kteréhokoliv dvoudenního rybářského závodu! Nevěříte?

Po vážení jsme rychle posbírali odpadky, a splnili všechny dalších úkoly, které nám ten den ještě zbývaly. Ne že bychom byli všichni až tak přehnaně pracovití, ale vidina jistého zlatavého pěnivého moku, který by k mání v blízké restauraci na okraji sídliště, nás popoháněla víc než dostatečně. To kluci z ostatních sektorů to budou mít do kterékoliv hospůdky podstatně dál, ale zase to mají blíž pro burčák do Mařatických sklepů! Někam tam se vyrazit musí, když tu najednou máme tu prohibici!

Den druhý

Budík mi znovu zvoní před šestou, abych byl na místě včas. Dnes už vlastně doopravdy o nic nepůjde, všichni dobře vědí co mají dělat, změny oproti včerejšku žádné nebudou. Ale čert nikdy nespí - vždyť stačí, aby se komukoliv ze svěřených lidí „jen“ udělalo špatně a vše se rázem změní! Na ranním nástupu však nejsou hlášeny žádné ztráty, také proměnlivé počasí posledních dvou dnů se mění a jasné bleděmodré ráno slibuje hezký den. Hladina Moravy od rána stále klesá - během dvouhodinové přípravy závodníků možná o dalších deset centimetrů. V předpovědních křivkách na portálu hydrometeorologů už opravili tu páteční chybu, pokles hladiny změnili na trvalý.

V deset je zahájeno. Polák se pouští do ouklejového maratonu, a ještě neví, že ho zradí čtvrtá hodina závodu. Ostatní mu s tou drobotinou více či méně úspěšně sekundují. Nikde žádná velká ryba! Až kolem poledne se šance těch nejlepších závodníků pomalu vyrovnávají, propastný rozdíl je mezi jedničkou, kde po dvou hodinách je stále nula, kdežto na koncovém čísle 37. se opět chytá hodně ryb. Tedy shrňme to alespoň takto: povede asi ten Angličan, bude mít nejen dobré krmení, ale určitě i podrobné zprávy a tedy klid na vyrovnaný výkon (a možná právě to mu

nakonec přinese konečné vítězství v jednotlivcích - kamery televize SKY SPORT tam pak budou o sto šest vrčet ještě dlouho po skončení kola), náš borec na sedmičce ho však opravdu zdatně prohání.

Když ale porovnáváme hlášení z ostatních sektorů, celkově jsme na tom určitě nejhůř. Čím to je, že se v „A“ nechytá? O vysvětlení se v tu chvíli pokouší snad každý, kdo stojí s námi na hrázi. Jeden tvrdí, že za divadlem („C“) či pod kurty („D“) je ryba na atraktivní krmení zvyklá a ochotněji na ně reaguje, když se tam se pořádají jednotlivá kola Mistrovství republiky a různých „pohárů“. Jiný přihlížející zase tvrdí, že sektor „A“ je klasický sumcový úsek (kousek nad jezem), ve kterém jen o trošku větší ryba už ani být nemůže. Nevěříte?

Kdo ví, třeba je to rukama! Padne první dotaz, zda si má i závodní rybář nosit k vodě mýdlo a ručník, a když se za naším hlasitým smíchem udiveně otáčí kapitán nejmenovaného týmu, který stojí opodál, překládáme mu pointu naší debaty do angličtiny, abychom se od něj vzápětí dozvěděli vtip jiný, pochopitelně rybářský. Ten o zlaté rybce už jistě znáte, že! Pak si s ním povídáme o tom, že prý kdesi na podobných závodech (snad pstruhařů) ve Skotsku byli z celého startovního pole za celé dva dny úspěšní jen dva rybáři, kteří chytili každý po jedné rybě. Vyhrál to ten, co chytil rybu větší! Tam se prý tehdy chytalo v řece extrémně zvednuté deštěm, na což musí ryba určitě reagovat! Nakonec proč ne, říká nám ještě. Někdy je třeba medaile nečekaně blízko (za perfektní překlad děkuji kolegovi Jiřímu), prý stačí se dostat do finále závodů ve skoku dalekém a počkat, až bude mít všech sedm zbývajících závodníků šestkrát přešlap, a pak u odrazového prkna vítězoslavně udělat jeden dlouhý krok!

S úderem druhé hodiny se ozve dlouhé táhlé zatroubení, věru opravdu dost málo podobné vášnivě jelení výzvě z nedalekých Chřibských lesů, kde prý už pomalu začíná říje. „No měli by začít troubit, zvláště teď, když se má po víkendu výrazně ochladit“, zašeptá ta myslivecká půlka mého srdce. Oči mi zaletí k siluetě hradu Buchlova, a přitom stále vnímám signál rozhodčího, který se několikrát odrazil od protějšího břehu. Oči mi rychle přeběhnou po nejbližších závodních místech, během dalších pár vteřin jsou všechny pruty sporádaně na břehu. Dvoudenní rybářské klání je najednou u konce. Jak rychle to vlastně uteklo!

Všeobecná nervozita, obvykle spojená s vážením, rychle vyprchává s posledním podpisem čárkaře a závodníka do úlovkového listu. Všichni si postupně balí své nádobičko, z hráze pak brzy mizí jejich poslední doprovodný vůz. Náš „velký“ úklid je tentokrát spojen i se zrušením závodního úseku, při kterém celý ten týdenní ruch kolem Moravy už opravdu utichá. Pět lidí v náznaku mírného poklusu zručně smotává plastové pásy ze značení sektoru, další dvojice sbírá kolíky. Zprava i zleva se po udupané trávě šourají po břehu sběrači odpadků vybavení velkými igelitovými pytlí. „Kdyby tak u vody uklízel každý rybář“, proletí mi hlavou, kontejner opodál se totiž rychle plní.

Někde o pár kilometrů dál proti proudu se v rybářské klubovně MO u tenisových kurtů na čísle popisném 852 v ulici U Moravy se horečnatě nat'ukávají poslední údaje z vážení do počítače, pak tiše zavrčí tiskárna. O celkovém pořadí se šeptalo už dřív, přece každý tým tu měl nejen svého favorita, a zcela jistě v každém sektoru svého špióna s obyčejným notesem a kalkulačkou, která byla mnohdy přece jen rychlejší, jak údaje úřední a rozhodčími potvrzené. Ti, co si stihli dokonce vše hned na hrázi (s mobilem či vysílačkou v ruce) dostat do svých notebooků na tom byli opravdu lépe, vždyť právě tomu se říká dobrá týmová strategie! Jejich seriózní odhady, provedené v každou celou hodinu podle počtu čárek a průměrné hmotnosti, se od konečného skóre o mnoho nelišily, alespoň u nás se totiž stále chytaly jen ty drobné oukleje.

Ale až po prvním nechtěném prozrazení oficiálních výsledků se může jeden tým se všemi kolem objímat a jásat, a druhý zase smutně tesknit a vyčítat si drobné detaily, které tentokrát opravdu

mohly rozhodnout, stejně jako při té jediné rybě ve Skotsku. Skotové jsou prý velmi šetrní, a možná právě proto skotské vody zrádné, ale tady si zachytili prakticky všichni. I ta naše „stálá“ nula v na první pozici v sektoru se nakonec na poslední chvíli za velkého jásetu přihlížejících změnila na trojku!

Co tedy na závěr? Snad jen pochlubit se zarybněním Moravy, která i v těch složitých podmínkách vydala za dva soutěžní dny bezmála jednu tunu ryb, což se dá opravdu výstižně hodnotit mírně upravenými slovy dalšího klasika „... *kam se brabe Skotsko, to se nedá srovnat ...!*“ Mluvit tu teď o něčem dalším nemá cenu, o průběhu podvečerního vyhlášení výsledků na náměstí se dozvíte víc odjinud, třeba z internetu, na kterém také probíhal (pokud je mi známo) první přímý přenos výsledků z rybářských závodů vůbec - mimochodem velmi zdařilý a všemi oceňovaný! Najdete tam spoustu fotek, i já se na které si našel jen o chvíli dřív, než se tam objevily první nadšené ohlasy na naše opravdu senzační druhé místo v týmech. O to lépe se všem prožíval závěrečný společenský večer v Redutě, a pro některé pak den končil ránem, když se zase hrálo a zpívalo. Kvůli té prohibici se hlavně vzpomínalo na burčák! Právě kvůli němu máme na Slovácku tak trošku jinak pojmenované ty čtyři roční období: jaro, léto, burčák, svařák! Zase mi nevěříte, nevadí!

Uvěřte mi, prosím, alespoň to, že spousta těch, kteří se na tom dlouhé týdny dopředu podíleli, bude určitě ještě dlouho dospávat všechny ty bezesné noci. Já osobně teď ale upřímně a rád zatleskám všem škarohlídům, přestože neměli pravdu. Jejich pochyby ale všechny ostatní včas upozornily na všechna úskalí, možná i nemožná nebezpečí, která v čase příprav a po celé dva soutěžní dny číhala opravdu všude. Právě ti reptalové od samého začátku nechtěli nebo neuměli poradit, ale pořád dokola hovořili jen o tom, že pořádat v Hradišti takovou akci nemá cenu. Že se to dělá na velké kulové. Neměli pravdu! My všichni jsme to zvládli na velké hranaté. Ten pouhým okem viditelný rozdíl v obou geometrických tvarech je naprosto zřejmý jak všem matematikům či příznivcům deskriptivy, tak hlavně i všem stavebníkům. Na hranatém - na rozdíl od koule - se dá dál úspěšně stavět. Můžeme proto s klidným svědomím a ještě větším odhodláním kdykoliv přijmout další podobnou výzvu, znovu reprezentovat rybařinu, naše město, náš kraj či „jenom“ uherskohradišťské rybáře!

Hoši, díky, byli jste skvělí! Tož, pojďme všichni do další stovky našich rybářských let...